

женъ въпросъ: дали Русия е искала чрѣзъ Санъ-Стефанския договоръ — и това обстоятелство най-много уплаши европейскитѣ държави — да си създаде на Балканитѣ едно прѣдмѣстие и като дочака благоприятенъ моментъ, тогава да нанесе рѣшителенъ ударъ на Цариградъ, или пъкъ, Александъръ II изостави за минута побѣдоноснитѣ планове на Петра Велики и на Екатерина II, и прѣприе една война съ едничката цѣль да даде свобода на славянското племе, което пышкаше подъ турското иго. Неприятелитѣ на Русия се възползуваха въ този случай да дискредитиратъ прѣдъ общественното мнѣніе руската политика и да ѝ се противопоставятъ на всѣка крачка, кждѣто имъ се удава възможностъ. Неприятелитѣ на Русия знаеха много добрѣ, каква грамадна стѫпка направи прѣди едно столѣтие Екатерина втора съ Кючукъ-кайнарджикския трактатъ, на който рускитѣ юристи справедливо градѣха юридическото право на Русия да се бѣрка въ работитѣ на Турската империя; тѣ знаеха много добрѣ комбинациитѣ на Наполеона съ Александра I, а частно Англия не можеше да забрави, че тридесетъ години, по-рано Николай I е прѣлагалъ на английския посланикъ да си раздѣлятъ голѣмата империя на „умираещия човѣкъ“. Тия обстоятелства идѣли да подкрепятъ страхуванията на Великитѣ Сили, и ние виждаме още отъ този моментъ, че дѣятелността на кабинетитѣ, неприятели на Петербургския, се свежда къмъ двѣ цѣли: да се прѣсъче влиянието на Русия на Балканския полуостровъ и да се създаде на този полуостровъ такава политическа система, която да има нужда отъ постоянния контролъ на Европа.

Но дали дѣйствително Русия е имала завоевателни намѣрения съ създаването на една велика България? дали тя е мислила да направи отъ нашето отечество „задунайска губерния“? Ние не можемъ да допустнемъ това. Въ епохата за която говоримъ желанието на руския народъ е било и желанието на царя и неговитѣ съвѣтници. Политиката на единъ велики народъ, какъвто е рускиятъ, изхожда много често отъ личнитѣ стрѣмления на императора, а единъ обширенъ етюдъ върху Александра II ще ни докаже, че неговото прѣдприятие е